

Tässä kuvassa Lauri Lindqvist on lomalla sodasta, vierellään alle kolmivuotias poikansa Jorma. Taustalla Lohjanjärven Moisionlahti.

Minna Olli sytytti kynttilän vaarinsa Lauri Lindqvistin haudalle. Vuonna 1944 jatkosodassa kadonnut Lindqvist on vasta nyt päässyt hautaan.

Vaari sai siunauksen

Lohjalainen Lauri Lindqvist katosi jatkosodassa vuonna 1944. Hänen jäännöksensä löydettiin vuonna 2008. Hänet siunattiin hautaan lämän vuoden syyskuussa. Omaisille vaarin hautaaminen on tärkeä asia: joulunpyhinä haudalle sytytetään useita kynttilöitä.

Kesällä 1944 Lauri Lindqvist oli 15. Prikaatin sotamiehenä taistelemassa Neuvostoliiton suurhyökkäystä vastaan. Suomalaiset joutuivat perääntymään puolustuslinjalta toiselle. Heinäkuun kahdeksantena Lindqvist oli yksikkönsä

kanssa asemassa Salmin pitäjän Jyrkkäänmäessä. Kun taivaalta satoi kranaatteja, tykinammuksia ja lentopommeja, suomalaiset suojautuivat poteroihinsa. Keskituksen jälkeen tienoo täyttyi neuvostosotilaista, joiden edeltä suomalaiset pakenivat seuraavalle puolustuslinjalle.

Lauri Lindqvist ei ollut enää perääntyvien joukossa. Suojapotero oli muuttunut Lindqvistin haudaksi, mutta sitä ei kukaan tiennyt vuosikymmeniä.

Lindqvistiltä jäi kolmivuotias poika Jorma ja vaimo Aune.

Eläissään he eivät saaneet mitään muuta tietoa isän ja aviomiehen kohtalosta, kuin että hän oli kadonnut sodasta. Oliko hän kaatunut vai jäänyt vangiksi, sitä ei kukaan tiennyt. Lindqvist siunattiin hautaan poissaolevana vuonna 1946, ja hänen nimensä kaiverrettiin sankarihautausmaan muistopateen.

Aune-vaimo ei koskaan lakannut odottamasta miestänsä kotiin. Hän kuoli vuonna 2007. Seuraavana vuonna Sotavainajien muiston vaalimisyhdistys ry:n etsintäryhmä löysi rajan taakse jääneestä Salmin pitäjistä suomalaisen sotamiehen

jäännökset. Vasta tänä vuonna varmistui, että kyseessä oli Lauri Lindqvist. Hänet siunattiin hautaan Lohjan hautausmaalle syyskuun 23. päivänä sotilaallisin juhllisuuksin ja kunnialaukausten kera.

Lauri Lindqvist olisi voitu siunata hautaan hiljaisuudessa lähisukulaisten läsnä ollessa, mutta Ollit halusivat hänelle sotilaalliset hautajaiset.

– Halusimme kunnioittaa Suomen puolesta taistelleita ja samalla muistuttaa muita isänmaallisista arvoista, Jorma Lindqvistin tytär Minna Olli kertoo.

Aune Lindqvistille aviomiehen katoaminen oli niin kipeä asia, että hän ei siitä juuri puhunut. Jorman työkaverit ovat hautajaisten jälkeen kertoneet Minna ja Juha Ollille, että Jorma kaipasi kovasti isäänsä. Minna Olli arvelee, että hänen isoäitinsä Aune olisi käynyt paljon miehensä

haudalla, jos sellainen olisi ollut olemassa. Hän kävi jo pikkutyttönä sankarihaudoilla mummons opastamana.

– On tosi hieno asia, että nyt voimme käydä vaarin haudalla sytyttämässä kynttilän. Nyt tiedämme, missä vaari on.

Minna Ollin mielestä on hyvin tärkeää, että on paikka mihin vainajan omaiset voivat mennä suremaan, muistamaan ja lähettämään terveisiä.

– Ennen kävimme sankarihautausmaalla kivipaaden luona, mutta se ei ollut sama asia.

Ollin perhe on käynyt hautajaisten jälkeen jo kuusi kertaa sytyttämässä kynttilöitä Lohjan Pyhän Laurin kirkkomaalla sijaitsevalle haudalle: pyhäinpäivänä, Jorman syntymäpäivänä ja muuten vain.

– Voin nyt milloin vain käydä isovanhempieni haudalla. Aiomme mennä sytyttämään kynttilät haudalle itsenäi-

” Voin nyt milloin vain käydä isovanhempieni haudalla. Aiomme mennä sytyttämään kynttilät haudalle itsenäisyypäivänä ja joulunpyhinä.

syyspäivänä ja joulunpyhinä. Vain kynttilän myös sankarihauдалle niin kuin ennenkin.

Hautakivi on tällä hetkellä kaiverrettavana, mutta sen pitäisi olla takaisin paikallaan ennen joulua.

– Kun tulen hautakiven luo ja voin lukea siitä vaarin nimen, niin se on varmaan koskettava hetki. Sitten voit rauhoittua joulun viettoon. Yksi sivu suvun historiassa voidaan sulkea, Minna Olli pohtii.

MATTI FIRHONEN